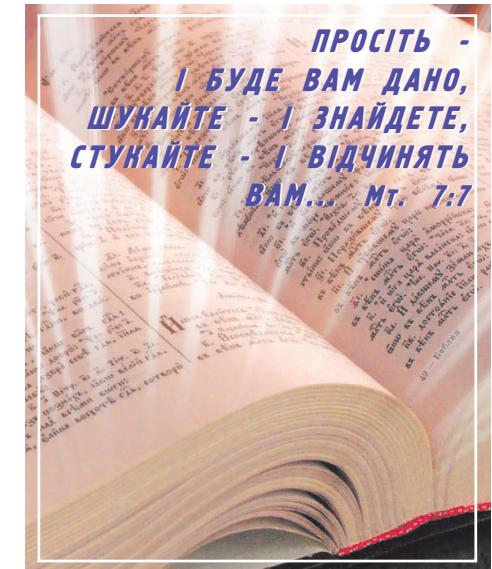

№ 1 (250)
СІЧЕНЬ 2012

Виходить з лютого 1991 року

Голос Надії

ти,
господи,
надія моя...

СВІДЧЕННЯ

Божий план передбачає, щоб ми ніколи не йшли на компроміс. Можливо, ми через це будемо позбавлені земної слави або багатства, та, чинячи Божу волю, ми збираємо небесний скарб для себе.

2

ТОЧКА ЗОРУ

Якщо ви бачили сон чи видіння про рай чи пекло або ж прочитали про них, не спішіть долучати це до відкриттів від Бога. Перевіріть, чи не суперечать вони Священному Писанню.

5

ДУХОВНІ ІСТИНИ

Що, якби кожна жінка відмовилася ризикнути народити дитину? Що, якби всі люди, тратили все, що в них є, тільки на себе? Сенс життя в тім і полягає, щоб ризикувати своїм життям і тратити його, а не берегти і леліяти.

6

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Врятований чоловік у цій розповіді нарешті зрозумів, що пес прийшов рятувати його життя. Він довірився собаці — і знайшов шлях до сторожки. А як знайшов він цей шлях? По кривавих слідах вірного собаки.

7

КОНФЕРЕНЦІЯ СЛУЖИТЕЛІВ ВОЛИНИ

28 січня 2012 року в Луцьку відбулася ХХІІІ Звітна конференція служителів Волинського об'єднання церков ХВЄП під гаслом: «Отож, уважайте, щоб поводитися обережно... як мудрі» (Еф.5:15). 225 делегатів з'їзду, серед яких були пресвітери з усіх районів області, прийняв дім молитви Церкви Христа Спасителя.

Старший пресвітер церков Волині епископ Михайло Близнюк у своєму вступному слові звернув увагу на гасло з'їзду і викоремав кілька ознак, які відрізняють мудру людину від немудрої, зокрема: цінування часом, пізнання Божої волі, наповнення Святим Духом, служіння іншим людям, вдячність за все Богові, взаємна покора.

Після молитви і спільного співу присутніх привітали старший єпископ Церков ХВЄ України Михайло Паночко, його перший заступник, директор місії «Голос надії» Микола Синюк, старший пресвітер Рівненщини єпископ Віктор Борищевич, директор Скандинавської дитячої місії в Україні Людмила Віталіївна Лонюк.

Служителі вислухали звіт старшого пресвітера Михайла Близнюка про працю Волинського об'єднання за 2011 рік. Зокрема, було проведено 13 регіональних бесід, 10 засадень правління, 2 обласні пресвітерські ради. Для молоді обласні були проведений з'їзд у с. Рованці, а також обласна конференція в м. Луцьку. У с. Олександрія пройшла жіноча конференція, а всього — 10 зустрічей-бесід із сестрами. У низці населених пунктів відбулися наметові служіння, присвячені 450-річчю Пересопницької Євангелії. Okрім того, були проведені зустрічі з підприємцями, з відповідальними за працю в реабілітаційних центрах, з керівниками молоді. В шести церквах функціонували курси для проповідників. Відбулися семінари для проповідників (1), для одружених (3), для вчителів

недільних шкіл (2). Досі відбувається навчання для диригентів (49 студентів). Було організовано збори пожертв для постраждалих від пожежі, збір картоплі для малозабезпечених, збір фінансів на побудову молитовних будинків. За минулий рік було проведено 2 та бори для глухих і 2 — для інвалідів. При об'єднанні створено місіонерський фонд — і у Ратнівському районі вже працює 9 місіонерів. У місії «Голос надії» працює 390 місіонерів. З них 291 — в Україні, 95 — в Росії, 2 — в Польщі, 2 — у Болгарії. У 2011 році місіонерська школа «Голос надії» випустила групу студентів, значна частина з яких направлена на працю в Черкаську область, що є сьогодні пріоритетною.

Пастор Петро Янюк виголосив звіт ревіз-

йної комісії. Після цього відбулося затвердження бюджету на 2012 рік та затвердження проекту «Положення про служителів церков, які залишили помісну церкву, в якій рукопокладались на служіння».

Першу частину конференції завершив проповідю єпископ Віктор Борищевич. «Пильнуймо! Це девіз нашого дня і всього життя!» — сказав служитель. Віктор Дем'янович зосередив увагу на Слові Божому із Послання до єреїв, 4:15: «І немає створіння, щоб сховалось перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його, Йому дамо звіт!»

Після обідньої перерви з'їзд продовжив проповідю єпископ Микола Синюк. Звернувшись увагу на біблійний сюжет про двох служителів — Іллю та Єлісея, він запропонував

для роздумів присутніх кілька важливих запитань: «Що запалює і надихає членів наших церков, молодих служителів іти вслід за нами?», «Що залишиться після нас, коли ми підемо?», «Якою мрією живуть молоді люди, дивлячись на нас?», «Який дух в мені сьогодні? Чи можуть ті, хто йде за мною, сказати: «Хай твій дух буде на мені вдвічі більший!»?», «Що можуть попросити в нас наші послідовники? Які бажання ми сформували у них своїм життям і служінням?».

Була звершена молитва за служителів, які передали служіння в 2011 році, та за новообраніх.

За основу свого звернення єпископ Михайло Паночко взяв уривок із Послання апостола Якова: «Хто мудрий і розумний між вами? Нехай він покаже діла свої в лагідній мудрості добром поводженням!.. А мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів, безстороння та нелукава» (Як. 3:13,17). Михайло Степанович наголошував на необхідності отримання мудрості від Господа. Він окреслив ознаки Божої мудрості в людині, зокрема у служителеві. «Як спасіння починається з усвідомлення гріховності, так мудрість починається з усвідомлення власної немудрості. Другий крок — ми шукаємо, третій — ми просимо, — зауважив старший єпископ. — Чи в світлі нашої молитви, у спільноті з Богом ми бачимо ті негативні речі, які тягнуться за нами? Якщо у молитвах штурмуємо небо і не дємо можливості Богові показати наш духовний стан, ми далеко зайдемо!»

Після обговорення додаткових питань Михайло Паночко звершив заключну молитву.

Попереду ще багато праці, тож хай Господь поблагословить і підтримає поставлених Ним служителів. Про це будуть наші молитви.

«СВЯТО ПРИЙШЛО В НАШ ДІМ!»

Сергій ТАРАСЮК,
пастор-місіонер

Увесь грудень та січень минули для місіонерів у інтенсивній праці, без відпочинку та розслаблення. В цілім Брусилівському районі Житомирської області в ці дні лунала вітка Євангелії. Було охоплено 20 сіл, у яких трудилися 13 груп. Брали участь підлітки та діти, які спробували смак місіонерства ще з минулих років. Реагували на різдвяні вітання майже скрізь однаково — подякою зі сльозами на очах за те, що в їхній дім принесли радість, посмішки і хороший святочний настрій. «Різдво прийшло в наш дім!» — казали нам люди. Багато хто запрошував приходити ще, відчиняючи для нас свої серця та дому.

стор. 4

ПРОПОВІДЬ ПРО ВІДСТУПНИЦТВО

Оувірували чоловік в Ісуса Христа, покаявся перед Ним у своїх гріхах, став членом церкви через прийняття водного хрещення, відвідує служіння і живе собі, як і кожен порядний християнин. Минає рік-два — і якось ві дізнається, що він покинув церкву. Або ж вімстає відомо, що його виличили з громади за гріховне життя. Чому з ним таке сталося?

стор. 6

НОВИНИ

БОГ БАГАТИЙ МИЛОСЕРДЯМ

16.01.2012. Волинське об'єднання церков ХВЄ взяло участь у телемарафоні «Бог багатий милосердям», який уже восьме пройшов у Луцьку. Цей захід щороку традиційно проводиться після різдвяних свят з ініціативи Волинської Ради Церков в обласному академічному музично-драматичному театрі імені Тараса Шевченка з прямою трансляцією по обласному телебаченню за підтримки обласної державної адміністрації, обласної ради, Луцької міської ради та Волинської обласної організації Товариства Червоного Хреста України.

Мета заходу — збір коштів для малозабезпечених верств населення та привернення уваги до них.

Протягом цього дня в театрі відбувся концерт хорових колективів представників різних конфесій, під час якого можна було пожертвувати кошти на допомогу обездоленим.

Церква християн віри євангельської представила поетично-хорову композицію на тему Різдва Христового за участю ведучих з луцької церкви «Благодать», хору церкви села Піддубці під керуванням Олександра Величка, завідувача відділу євангелізації Ігоря Скоця, дітей. До телеглядачів мав змогу звернутися у прямому телесвіті голова об'єднання церков ХВЄ Волині єпископ Михайло Близнюк.

Як повідомила голова обласної організації Товариства Червоного Хреста України Валентина Пришко, протягом дня було зібрано більше 50 тисяч гривень. Збір коштів триватиме до 1 березня цього року.

НЕКРОЛОГ

На 76-му році життя відійшов у вічність колишній пастор Церкви **Святої Трійці** міста Луцька **Андрій Гнатович Рибак**. Багато років він виконував дияконське служіння в Церкві Христа-Спасителя м. Луцька, де й ініціював ідею створення ще однієї церкви в Луцьку, відкриття якої відбулося у 2001 році.

Траурне служіння відбулося 29 січня 2012 року в домі молитви Церкви Святої Трійці.

Висловлюємо шире співчуття родині брата. Хай Господня благодать вселяє у ваші серця надію на зустріч у вічних небесних оселях.

Висловлюємо шире співчуття родині Мудриків із Сакраменто (США) з приводу передчасної смерті **Анатолія Мудрика**, який раптово відійшов у вічність 27 січня 2012 року, залишивши дружину та п'ятеро малолітніх дітей.

Брат Анатолій багато років співпрацював з редакцією газети «Голос надії» та журналу «Благовісник», допомагаючи розповсюджувати ці видання у своєму регіоні США.

Хай Господь утішить Ваші серця і, як Батько сиріт та вдів, підтримає Вас, Своєю могутньою рукою у вашому смутку.

БУДЬМО ВІРНІ БОГУ ДО КІНЦЯ

Хайме ХОРХЕ

Я зі своїми батьками проживав на Кубі. Коли мені було 5 років, моя мама записала мене в музичну школу в клас скрипки. Мені не подобалося бути скрипалем, але моя мама примусила мене ходити на ці уроки. Вона казала: «Бог дав тобі талант, і я хочу, щоб ти використовував його для Божої слави». Коли мені було 9 років, школа, у якій я навчався на скрипала, брала участь у національному музичному конкурсі, на якому представляв її і я. I так сталося, що я переміг на всіх його рівнях, аж до національного. На тій сцені грали найкращі скрипали з усього острова Куба. I коли я скінчив грати свою частину концерту, зійшов з сцени, то до мене підійшли судді й один із них сказав мені: «Ти так гарно зіграв, що заслуговуєш на перше місце». Я посміхався, мені було приємно це чути. Але

моя радість не була довгою. «Ми знаємо, що ти християнин, - сказали вони, - а в цій країні ми не віримо в Бога, тому не можемо вітати того, хто вірить в Ного». Але, коли ти вийдеш на цю сцену, звернешся до людей і відречешся перед ними від віри в свого Бога, тоді ми дамо тобі перше місце в конкурсі». Тоді я сказав: «Ні, мої батьки вчили мене, що краще слухатися Бога і бути Йому покірним, ніж людям». Звичайно, з цього концерту я повернувся додому розчарований і сумний, але разом із тим і задоволений, що не відрікся Христу. За короткий час один із них суддів прийшов до нас додому і передав пропозицію влади - безкоштовне навчання в найкращій консерваторії світу в Москві. «Ти та твоя сім'я будете мати краще життя, а ти будеш чудовим скрипalem», - пере-

СВІДЧЕННЯ

казав він мені. I додав: «Усе, що тобі потрібно зробити, - це підписати кілька паперів, де написано, що ти відрікаєшся від віри в Бога».

Я тоді відповів: «Ви марнуєте свій час, бо знаєте мою відповідь». Коли він відходив, то сказав: «Ти правий, я змарнував свій час, бо ти ніколи не станеш хорошим скрипalem». З того часу я його більше не бачив.

Бог говорить у Своєму слові: «...Тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим 8:28). Звичайно, не все так стається, як ми хочемо, але Бог усе впорядковує і усе знає, що робить...

Мою родину Бог благословив - нам було дозволено виїхати з Куби. Тоді мені було 10 років. I я отримав можливість розвивати той талант, який

2012 рік в Україні: виклики і перспективи крізь призму християнських цінностей

Олена МОКРЕНЧУК

24.01.2012. У Києві в інформаційній агенції УНІАН з нагоди Дня Соборності відбулася прес-конференція представників Ради евангельських протестантських церков України (РЕПЦУ), яка представляє 6,5 тисяч протестантських церков нашої держави (тобто 80% протестантів України, що складає чверть усіх віруючих). Тема конференції: «2012 рік в Україні: виклики і перспективи крізь призму християнських цінностей».

Для обговорення було запропоновано питання участі християн-протестантів у виборах, ставлення церкви до прогнозованих експертами економічних та політичних криз, а також важливості прищеплення молодому поколінню християнських світоглядних цінностей, здатних врятувати наших співгromadян від будь-яких криз. Позицію більшості християн протестантського напрямку озвучили голова духовно-консультивативної ради Всеукраїнського Союзу євангельських християн-баптистів України Г. І. Комендант, старший єпископ Церкви християн віри євангельської України М. С. Паночко та єпископ Асоціації місіонерських церков євангельських християн України В. І. Давидюк, який нині очолює РЕПЦУ.

На думку єпископа Михайла Паночка, «жодна сфера особистого та суспільного життя «не працює» без моралі. Ні політика, ні бізнес, ні сім'я, ні освіта. Якщо подивитись на рейтинг країн за якістю життя, який щорічно публікує ООН, де оцінюється рівень освіти, охорони здоров'я, триvalisté життя, рівень злочинності, дотримання прав людини, екологія, ВНД та інше, то побачимо, що країни, які протягом віків формувалися, виховувалися на принципах християнської моралі, рік за роком займають переважну більшість перших місць у цих рейтингах. Останні місця посіли язичницькі країни та держави воївничого атеїзму. Таким чином, Божі заповіді, християнська мораль — це єдиний фундамент, здатний забезпечити оздоровлення та розвиток нашої України».

Головуючий в РЕПЦУ Василь Давидюк вважає, що «покликання християнської церкви — виховувати в людей віру, любов, мораль, що базується на Божих заповідях. Ні в

якому разі церква не повинна втягуватись у політику. Історія неодноразово демонструвала згубність цього для самої церкви. Кожному, хто знайомий з молитвою «Отче наш», повинно бути відоме політичне кредо всіх християн: «Отче наш, що єси на небесах... нехай прийде Царство Твое». Ми закликаємо християн перш за все приділяти увагу проповіді Євангелії, біблійної істині, і голосувати за тих кандидатів, які на ділі демонструють християнські моральні якості».

Доктор богослов'я Григорій Комендант зазначив: «Не треба боятися вигадок про «кінець світу!» Тим більше не варто лякатися «пророцтв» про нинішній 2012 рік. По-перше, Ісус Христос сказав, що ніхто не знає, коли саме Він повернеться, а, по-друге, Його друге Пришестя — то для християн не «кінець», а воскресіння, початок нового славного, безгрішного, досконалого життя. Але нам, українцям, звичайно, треба разом докласити зусиль для морального відновлення нашої країни, займати активну позицію, якщо не хочемо, аби існуючі кризові явища погіршилися».

Запитання представників ЗМІ та інших гостей стосувалися, перш за все, знакових для України подій 2012 року: Дня Соборності, який українці святкують саме цього тижня, значених на жовтень виборів у Верховну раду України та липневого футбольного турніру Євро-2012. Людмила Філіппович та її колега з інституту релігієзнавства Віталій Шевченко наполагали на більш активні участі християн у суспільному житті України, закликали церкви до практичних дій. Зустріч, яка носила доброзичливий, відкритий характер, звичайно, торкнулася проблемних питань: стосунків християн протестантських церков з братами та сестрами, які сповідують православні чи католицьке віровчення. «У нас немає жодних проблем із цим. Більше того — вчора ми всі разом брали участь у спільній молитві з нагоди Дня Соборності, і то дійсно був час єднання християн України у Христі», — сказав з цього приводу Михайло Паночко і запросив усіх присутніх на міжконфесійну молитву за єдність християн 25 січня, на який разом із протестантськими священиками буде молитися глава УГКЦ

Святослав Шевчук.

Питання про хвилю «антисектантських» публікацій, які створюють нездоровий ахіотаж у суспільстві, зачіпаючи честь давно відомих і авторитетних у всьому світі та в Україні церков та місій, підняв Андрій Юхименко, заступник головного редактора видання «Коммерсантъ. Україна». Він нагадав про трагічний випадок з дівчинкою у с. Іванків і зажадав пояснень відносно причетності до цієї справи дитячого журналу «Стежинка». Василь Давидюк, голова місії «Світло на Сході», під егідою якої «Стежинка» виходить на пострадянському просторі вже 21 рік, пояснив, що зв'язку між цими подіями немає найменшого: журнал розповсюджується в 68 країнах, його щомісяця отримують тисячі дітей по всьому світові, він надходить у всі дитячі бібліотеки як нашої країни, так й інших — і досі ще не було жодного нарікання на його зміст чи ще якихось негараздів. Батьки і вчителі — як віруючі, так і невіруючі, держслужбовці різних відділів та всі, хто стоїть на захисті дитинства, свідчать: журнал дуже якісний, добрий, позитивний; діти, які його читають, стають менш агресивними, навчаються любити маму й тата, привітно ставитися до людей, цінувати чужим життям і власним.

Відзначивши, що церкви нині мають взяти на себе відповідальність за моральний стан суспільства та духовне здоров'я співгromadян, лідери протестантизму побажали українцям у нинішньому 2012 році не боятися майбутнього і в усному понадатися на Христа. Нагадавши, що представники євангельських церков ще в 2010 році висловилися про неприпустимість втягування релігійних конфесій у політику, священнослужителі заявили: «Ніяка влада не зможе дати людям добра, якщо вона не буде керуватися Божим законом, Божим принципом. Тому ми скеровуємо християн голосувати за тих кандидатів, які знають біблійні принципи, мають мораль і за нею живуть. Ми не голосуємо за партії, блоки чи певних кандидатів — ми навчаємо віруючих вдумливо підходити до проблеми вибору, виявляти свій вотум довіри лише високоморальним людям».

Господь дарував мені. А через кілька років я був запрошений в Росію, в Москву, і там на головній сцені країни, у Кремлі, зіграв свій концерт. По дорозі туди я роздумував, що якби відрікся від Своєї віри в Бога, то б ніколи не став хорошим скрипалем. Я кажу це тому, що кожен талант, який

ми використовуємо, не нам належить, а Богові. I Божий план передбачає, щоб ми ніколи не йшли на компроміс. Можливо, ми через це будемо позбавлені земної слави або багатства, та, чинчи Божу волю, ми збираємо небесний скарб для себе. Будьмо вірні Йому до кінця!

Відбувся випуск студентів місіонерської школи місії «Голос надії»

Відбувся випуск студентів місіонерської школи місії «Голос надії». Це уже друга група, яка навчалась в Криму. Місіонерську освіту тут здобули 10 студентів з Криму і 12 – з Черкаської області.

Відкриття школи відбулося 8 жовтня 2011 року в місті Джанкої. На урочистому служженні, зокрема, був присутній Роланд Еккербі з Швеції, з церкви, яка матеріально та молитовно підтримувала цей проект.

Виконуючий обов'язки старшого пресвітера церков ХВЄ Криму Павло Федорук розповів про мету організації місіонерської школи і про результати діяльності попереднього набору: «Головна мета школи — внести ідею місіонерства в наші церкви, щоб молодь прониклася нею. Минулого разу у нас було 15 випускників, і майже всі вони зараз виконують служиння. Один із братів є відповідальним за відкриття церкви в Петропавловську Дніпропетровської області, інший працює в Івано-Франківську. Десятеро працюють у Криму, решта повернулися у свої церкви. У Криму ми велику увагу приділяємо місту Севастополю, де живе близько півмільйона людей, в курортний сезон тут може перебувати навіть до мільйона чоловік. А всі евангельські церкви міста від сили налічуєть 1500 членів. Тому двоє зі студентів почали працювати саме в Севастополі. Декілька людей працюють у Джанкійському районі. Ми там відкриваємо церкву в селищі Заповіт Леніна. Тож можна сказати, що попередня школа була потрібною. Окрім того, школа важлива й тим, що вона охоплює не лише студентів, а й інші сім'ї, церкви — які, відправляючи людину на навчання, відчувають відповідальність за неї. Також школа заличає пресвітерів та епископів, які, викладаючи ідею місіонерства, змушені проникатися ними і поширювати далі. Так тема місіонерства ззвучить у церквах, сім'ях. І це дуже важливо. Тому я щиро прошу служителів постійно нагадувати людям про те, що завдання церкви на землі — місіонерство. Ми мусимо посіяти це переконання в серця людей, щоб пожати плід у вигляді нових церков і безлічі спасених душ. І якщо ми більше будемо сяяти ці ідеї, то й більше будемо пожинати!»

Сьогодні 22 студенти, яким вручили дипломи, уже вийшли на місіонерську працю. Десять із них направлені у Черкаську область, один — у Львівську, решта — залишається у Криму.

«Найбільше ми молимося за пробудження»

ІНТЕРВ'Ю З МІСІОНЕРОМ

МІСІОНЕРИ с. Варяж (Львівщина): «Найбільше ми молимося за пробудження!»

МІСІОНЕРСЬКА ТОЧКА: село Варяж, Сокальський район Львівської області; населення: 888 чоловік.

МІСІОНЕР: Олександр Мазурук, родом із м. Червонограда (Львівська область).

— Олександр, коли почалося твоє місіонерське служіння, зокрема у Варяжі?

— Після закінчення місіонерської школи у 2000 році я спершу був направлений у Мурманську область, с. Зеленоборське. Там служив близько 3-х років. Після одруження повернувся до рідної області та приблизно у 2004 році почав служіння у с. Варяж. Правда, спершу ми іздили не в саму Варяж, а в сусіднє село. Але там за рік не відбулося ніяких зрушень, а пізніше ми дізналися, що у Варяжі є віруюча людина. Ми почали проводити зібрання у неї вдома — і стали приходити люди. Проводили різні евангелізації, ставили намет, запрошували мобіль-

ну клініку. Тепер у нас вісім членів церкви і ще п'ять чоловік, які є кандидатами до прийняття хрещення.

— Які труднощі вам довелося подолати?

— Найбільші непорозуміння мали з релігійною владою. Тепер новий молодий католицький священик відкритий для спілкування і співпраці.

— Як проходять ваші зібрання?

— Служіння у нас проходять у домашньому форматі. У відкритому спілкуванні кожен може висловити свою думку. Є ведучий, який задає тему, тон розмови, але кожен може поставити запитання або поділитися своїми думками. Дуже добре видно,

хто як розвивається. Так ми збираємося щонеділі та щосереди. Ми робимо акцент на вчення, дослідження Слов. Коли тепла погода — навесні, влітку і восени — проводимо евангелізації в клубі. Більшість людей — відкриті, привітні. Приходить багато молоді, для них показуємо фільми, які потім обговорюємо, спілкуємося. Торік проводили дитячий табір, який плануємо проводити щорічно, розуміючи, наскільки важливо сіяти Слово Боже у дитячі серця. Більше сорока дітей пройшло через табір. Ми підтримуємо з ними спілкування через чудовий курс біблійного навчання «Еммаус». Крім того, я щороку намагаюся знайти для них можливість побувати

На Сумщині велике поле для Божої праці

В Об'єднанні церков ХВЄ Сумської області напередодні нового року відбулося одразу декілька знаменних подій.

24.12.2011 року в приміщенні Церкви Христа-Спасителя м. Суми пройшла річна звітна конференція. Зазначено, що минулого року були успіхи в справі благовістя. У рамках святкування 450-ї річниці Пересопницької Євангелії було проведено різні евангелізаційні заходи в містах та селах області. Церкви Об'єднання зросли чисельно. Нові люди ввійшли в завіт Господа. Старший єпископ Церкви ХВЄ України Михайло Паночко запропонував наступний рік оголосити роком молитви за Україну та український народ, щоб у кожному куточку нашої Батьківщини було проведено молитовні заходи.

Кульмінацією зустрічі служителів стало рукопокладення в сан єпископа відповідального за місіонерську роботу в Сумській області місіонера місії «Голос надії», старшого пресвітера Об'єднання ЦХВЄ Сумської області Віктора Віталійовича Клеца.

Михайло Паночко дав настанови Вікторові Віталійовичу та його дружині. «Людина не може взяти на себе служіння, якщо не дано їй з неба. Треба пасти стадо Боже. Роль єпископа — давати їжу Божому народу. Наглядати за стадом не з примусу, самому треба бути прикладом, відкритим до людей. Жінка служителя має бути взірцем і допомогою для чоловіка», — сказав він. А служителів закликав: «Моліться за єпископа, слухайтеся, коріться, працуйте».

Молитву благословення звершив старший єпископ Церкви християн віри евангельської України Михайло Паночко та його перший заступник єпископ Микола Синюк.

I. Кравченко.

Цього ж дня у с. Комарицьке Білопільського р-ну відбулося відкриття дому молитви.

Робота в цьому селі розпочалася у 2009 році з евангелізаційного служіння з участю молоді з Волині. Відповідальним за евангелізаційну роботу в с. Комарицькому місіонером місії «Голос надії» Сергій Скулінець. Разом із ним працюють місіонери цієї ж місії Василь Брич та його дружина. Місіонерів у їхній роботі підтримує Церква Христа-Спасителя м. Суми: її служителі та молодь беруть активну участь у проведенні недільних богослужінь. Крім того, на служіннях і в ремонті дому молитви активно допомагає молодь з різних церков Волині та Рівненщини. Тут побували співочі гурти «Благовісник» з Терно-

Єпископ Віктор Клець.

пільської області, «Левит» з м. Луцьк, «Надія є» з с. Новостава Волинської обл. та інші. Також брати та сестри з Норвегії проводили два евангелізаційні служіння. На сьогодні в селі є 6 членів церкви, які вже мають змогу збиратися у власному дому молитви. Регулярно відвідують богослужіння 12 людей.

У недільний вечір невеличкий дім зміг вмістити більше 80-ти гостей. Зокрема були присутні старший єпископ ЦХВЄУ Паночко М. С., єпископ Об'єднання ЦХВЄ Сумської області Клець В. В., пастори церков області та дияconi церкви ХВЄ С. Седлище Любешівського р-ну Волинської області з гуртом «Промінь надії».

Для жителів Комарицького ця подія стала визначною, тому багато хто з них прийшов на відкриття та посвячення дому молитви.

Сердечно дякуємо всім, хто жертвував кошти на дім молитви та всіляко допомагав, хто молився та молиться за працю в с. Комарицькому. Нехай Господь вас ряснно благословить!

На Сумщині велике поле для Божої праці, тому запрошуємо місіонерів у Сумську область.

в різних християнських таборах, щоб вони більше подружилися один з одним.

— **Хто підтримує вас у служінні?**

— Молодь із найближчих церков — Сокала та Червонограда — завжди активно допомагає нам у здійсненні різних проектів. Коли потрібно кудись поїхати, вони завжди відгукуються. На Різдво ми разом ходили по селах, співали різдвяні пісні, благовістили. Влітку в проведенні дитячого табору брали участь молодь з Америки.

— **Які ваші першочергові потреби на даний момент?**

— Насамперед я дякую Богові, що Він дав відповідь на наші молитви за налагодження стосунків із католицькою церквою, а також за місце для дому молитви — Бог вказав його і за-безпечив нас ресурсами. Дякую спонсорам і молоді, яка допомагає нам. А найбільше ми молимося за пробудження. Просимо молитися і вас!

РІЗДВО ПО-МІСІОНЕРСЬКИ

Хомутецька різдвяна команда. З цього місяця ми вирушали із Доброю Новиною в різні села з 7 по 17 січня.

**Продовження,
початок на стор. 1**

На Брусильщині підготовка до різдвяних евангелізацій почалася задовго до Різдва. З 13 грудня у 10 школах району провели заходи з профілактики негативних явищ для старшокласників, на яких вказували на Ісуса Христа, Який має силу вирішити кожну проблему будь-кого. Лекції читали місіонери Павло Скумін, Наталя Тарасюк, Микола Романюк, Ірина Макарчук. Учителі дуже прихильно відреагували, запрошуvalи після різдвяних свят приходити з новими темами. Одразу ж після проведення заходів із різдвяною програмою для 1-6 класів знову відвідали по школах району, охопивши також дві школи Попільнянського та чотири Чуднівського району. В програмі були різдвяні пісні, ігри, біблійна історія та різдвяна вистава з участю підлітків та дітей, з якими працює Олена Савчук. Діти брали участь у святі з великим задоволенням, а вчителі з радісними посмішками дякували нам за те, що вони посправжньому відчули свято Різдва. Цією програмою ми охопили 15 шкіл, де діти мали змогу почути Евангелію.

Євангелізаційні служіння для дорослих і дітей були дійсно проведені в Брусильському будинку культури, куди прийшло багато невірюючих людей. Велику роль у їх проведенні зіграла молодь, запропонувавши різдвяну виставу, спів хору та молодіжних груп.

У Володарсько-Волинському районі, в с. Нова Борова, де працює сім'я Івана Фещенка, Різдво пройшло дуже благословенно. Цього дня в серці ще однієї людини народився Христос — вона навернулася до Бога. А після служіння за старою доброю традицією з дому в дім понесли радісну вістку і молодь, і старші люди, вітаючи всіх із Різдвом Христовим. У минулі роки вітали жителів і навколоїсніх сіл, а в цьому віршили відвідати кожен дім у Новій Борові. Люди з великою радістю впускали нас у свої домівки, дякуючи за різдвяний подарунок — радісний настрій.

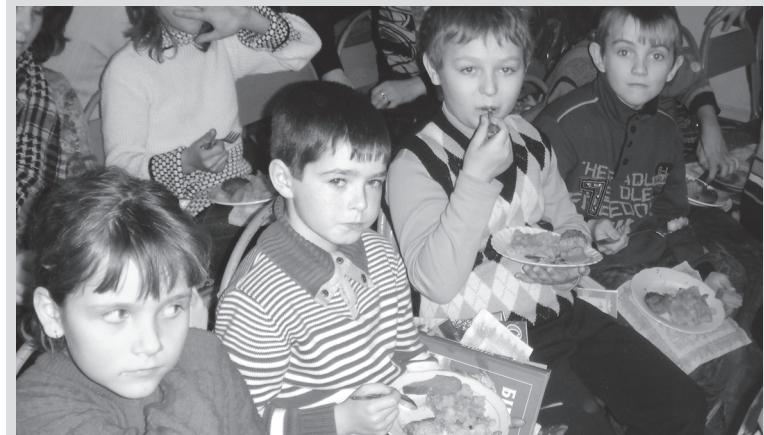
У Житомирі, у церкві, де трудиться Володимир Гуменюк, на різдвяних богослужіннях було багато людей, які вперше відвідали цю церкву. Невеликий зал був переповнений, а головне — Господь дозволив відчути Свою присутність! На третій день Різдва в селі Василівка провели евангелізаці-

йне служіння і весь вечір з доброю новиною обходили село. На Різдво порадували свою увагою та різдвяною програмою 60 дітей у тубдиспансері. Радісна вістка була насправді радісною для цих дітей.

У Попільнянському районі місіонери та гості з Рівненської області й Києва відвідали сім сіл. Усі три дні в евангелізаціях брала участь група дітей, які з радістю співали, не відстуючи в цьому від дорослих. Провели Різдвяні зустрічі у двох будинках культури, куди прийшло немало людей. Слухачі сповнилися натхнення та підбадьорилися. Та й всі, хто брав участь у евангелізації, були в радісному настрої.

У селах Чуднівського району багато людей ні разу не чули вістки спасіння з уст молодих людей. Їхнім красивим змістовним співом та щирими усмішками захоплювалися літні люди. Виявляється, що у нас, на Вкраїні, люди потребують Правди, доброго слова і сердечних молитов за них! Тому ми з вірою йдемо, знаючи, що посіяні взимку зерна Правди колись проростуть у розтоплених Божою любов'ю серцях і принесуть свої плоди.

**Сергій КОЗЕЛ
(м. Ніжин, Чернігівська область):
«РІЗДВЯНІ СВЯТА БУЛИ
ДУЖЕ НАСИЧЕНИМИ І
ПЛІДНИМИ»**

Різдвяні свята в церкві «Надія світу» міста Ніжина були дуже насиченими та плідними. А розпочалися вони із вручення запрошення на свята всім перехожим на одній із людних вулиць міста. Дуже легко вдалося запросити 700 чоловік за півгодини. Більшість людей, маючи святковий настрій, прийняли це вітання та запрошення. 6-7 січня молодь церкви вітала піснями та подарунками тих людей, які давно не відвідували церкву, братів та сестер, які хворють, які проживають далеко від молитовного будинку та не мають змоги відвідувати зібрання. Ну, як і завжди, найбільше пощастило дітям, які отримали «солдаті» подарунки. За ці дні вдалося також привітати людей в трьох селах, що лежать поблизу Ніжина. З благословенням Божого нам вдалося отримати дозвіл, щоб привітати хворих в лікарні. Надіємось, що це просте спілкування, різдвяні псалми у гарному виконанні, привітання, молитви принесли частинку свята людям у їхні «хворі» душі. Прийшло Різдво і до діток у вигляді лялькової програми на професійному рівні. Цікаві різдвяні, але повчальні сцени побачило близько 125 дітей, із яких 15 було із сиротинця. За спостереженням: цікаво було не тільки дітям, але й дорослим! У різдвяні свята вкотре зібрались християнська молодь області. Традиційно стала зустріч 13-го та 14-го січня. Цьогорічне служіння проходило на базі Ніжинської церкви. Його відвідало близько 100 чоловік. На цьому зібранні зуваха ревні молитви, проповіді та псалми, які тішили серця народу Божого. Проповідники закликали молодь невпинно йти християнським шляхом благовістя.

**Програма для дітей інвалідів, Путівль, Сумська область.
Територіальний центр для дітей інвалідів.**

**Володимир Герасимчук,
(смт Солоне, Дніпропетровська область):**

**«ЛЮДЯМ БУЛО ДУЖЕ
ДИВНО, ЩО МИ ВСЕ РО-
БИМО БЕЗКОШТОВНО»...**

Цього року на Різдво ми не проводили масштабних евангелізацій, а відвідували людей у їхніх домівках, таким способом приносячи їм радість свята. Ішли до тих, з ким були знайомі, до дітей, які відвідували вілку наш дитячий табір, підготувавши їм подарунки. Люди реагували по-різному. Одні не знали, як себе вести, запитували, що їм робити. Інші зустрічали з радістю, а діти, звичайно, тішилися подарункам. Це було повноцінне свято. Людям дивно, що ми це робимо безкоштовно, та ще й дітям подарунки роздаємо. Ми ж розповідали їм про справжній зміст Різдва, роздавали християнські газети та запрошували на служіння. Проводжаючи нас, вони говорили: «Ви принесли в наш дім справжнє свято».

17 січня ми брали участь у різдвяному концерті в місцевій школі. На концерті було близько 200 дітей, а також учителі та робітники школи, які чули пісні та розповіді про народження Ісуса Христа.

Просимо вас підтримати нас у молитві, щоб те добре зерно, що посіяно в людських серцях, зросло і дало плід для нашого Господа.

«МИ ДУЖЕ СТОМИЛИСЯ, ТА ЦЯ ВТОМА БУЛА ПРИЕМОЮ»

Наталія КУТИРЬОВА

Кожен з нас в міру своїх можливостей зміг потрудитися в ці новорічні та різдвяні дні. І Бог був з нами. Ми змогли провести ряд дитячих служінь. Організували відпочинок для дітей, чиї батьки відвідують церкви. 2 і 3 січня в Первомайську провели семінар для підлітків 12-16 років. Близько 20 дітей відвідало цей захід, який йм дуже сподобався. А 3-4 січня організували відпочинок для близько 20 дітей молодшої групи (6-11 років) в Арзамасі. І нам і дітям дуже сподобався цей спільній відпочинок. Правда, ми дуже стомилися, та ця втома була приемною. Ми ж служили нашому підростаючому поколінню. Молітва за наших дітей, щоб світ не звабив їх, а ми робитимемо все, що залежить від нас, щоб сіяти в їхні сердечка насіння віри і правди Божої.

Також ми відвідали дитячий будинок і для 30 дітей провели біблійний урок «Вибір та його наслідки». Це були діти підліткового віку, тому тема виявилася дуже актуальною для них. Та не лише діти, а і вихователі слухали нас з слізозами на очах. Хоча ми не часто маемо доступ у дитячий будинок, але помітно, що й ці рідкі візити не марні й Слово Боже робить свою працю.

За останні кілька років у нас скла-

лася хороша традиція вітати всіх людей різдвяними піснями. Тому 7-8 січня в Б. Мурашкино й у Ваду ми ходили з дому в дім, вітаючи людей з Різдвом, у багатоповерхівках запрошували людей вийти у під'їзд та співали їм різдвяні пісні. Багато хто з задоволенням слухав нас, хоча були й такі, які противились цьому.

Господь благословив нас, пославши групу братів з України, тому ми хотіли провести евангелізаційний захід у домі престарілих, та нам відмовили. Іздили також в село Ічалки, але там також побоялися прийняти нас, аргументуючи тим, що в районі був випадок, що дозволили провести якийсь концерт, а потім усіх працівників звільнили з роботи. Тоді ми вирішили

просто пройтися по оселях, привітати людей з Різдвом і роздати газети. Один чоловік застяг автобомілем у кучугурі, а наші брати допомогли йому вибратися звідти. Потім ми мали можливість засвідчити йому, заспівати, і ще довго цей чоловік дивувався, що є ще такі люди на білому світі. Ми благовістили й у Ваду, а також відвідали багато сіл району. Згодом одна наша сестра зустріла свою знайому, яка розповіла їй, що до них у під'їзд приходило багато ангелів, які співали «неземнimi голосами». Так вона описала, як виявилася, наш спів. Молітва, щоб Господь здійснив Свою роботу в серцях тих, хто почув у ці дні наше свідчення і отримав газету. Хай Бог виявить їм Свою милість на спасіння.

ВИДІННЯ ПЕКЛА ЧИ РАЮ: 10 ПОРАД ДЛЯ РОЗДУМІВ

Як Мойсей й Пророків не слухають, то коли хто й із мертвих воскресне, не йнятимуть віри! Лк. 16:31

Якось у кінці вісімдесятів в кіоску «Союздуруку» я побачив газету, де на першій сторінці містилося фото, а під ним – напис: «Нарешті вчені змогли фотографувати Царство Небесне». Це був самий пів горбачовської гласності, коли почали писати і говорити про все.

Ажотажу з приводу статті в людей було немало. Але мене це не дуже турбувало, оскільки в той рік я навернувшись до Господа і вже був навчений тому, що жодні земні пристрої не можуть зафіксувати ні Бога, ні Його Царства. Я знов, що це все підробка. Мене не дивував вогонь в очах людей, які ще недавно називали себе атеїстами, а нині навперебій ділилися зі своїми колегами «гарячою новиною» про сформованій рай.

Але повідомлення «з того світу» на цьому не припинилися: виявилось, що в середовищі християн ще більш популярні історії про видіння людей, які побували на небесах чи в пеклі.

У дев'яносто роки повсюди ходила книга одного американського проповідника, який розповідав, як він у дитинстві бачив небеса, як хлюпався у річці з Ісусом і як Той показував йому, маленькому хлопчику, магазин з частинами людських тіл. (Неприємне, як на мене, видовище). Ісус пояснив йому, що всі ці людські органи були призначенні для тих, хто за них молився, але не дочекався, і тому руки, ноги, очі й нирки так і залишилися на небесах незатребуваними.

Я пам'ятаю, як багато обговорювали цю книгу. Одні визнавали її істинним словом з небес, інші заблудженням і дитячим сновидінням, піднятим до рангу об'явлення.

Сьогодні історія стало більше. Християнський інтернет-простір і церковні спілкування наповнені снами та об'явленнями. Народ дізнається дедалі більше деталей про життя праведників на небесах і перебування грішників у пеклі.

Усе було б добре, якби не ряд проблем, які, на мій погляд, очевидні:

— Снам та видінням деякі церкви та християни надають надто багато значення, а інші, навпаки, взагалі заперечують їх.

— Деякі розповіді про подорож у світ вічного блаженства чи мук, на жаль, суперечать одна одній.

— Видіння іноді подаються не як видіння, а як реальні переміщення у світ невидимої реальності, і ті, хто отримав ці відкриття, стверджують, що так вони й буде у вічності. Християнське телебачення та Інтернет поширюють нові видіння про відвідування рая та пекла з неймовірною швидкістю. Може, тому в деякої виникає відчуття, що видіння, як ніколи, збільшилося. Але насправді церковна історія зберегла для нас безліч записаних відвідувань небес та пекла. Вони є у вигляді апокрифічних легенд, оповідей про життя святих і як особливий жанр середньовічної літератури.

Коли говорять про небеса і рай, одні згадують видіння семи колумбійських підлітків, історії Тетяни Білоус і Анжеліки Забрано, інші — книгу Роберта Ліардона, свідчення Чу Томаса, видіння Джерока Лі й Тодда Бентлі; комусь приходить на пам'ять преподобна мучениця Євдокія, св. мученики Тимофій та Мавр, преподобна Мотронна, преподобна Єфросінія, воїн Таксіот та інші.

Історій видіння та сновидіння насправді безліч! І будувати свої уявлення про вічність на них дуже й дуже ризиковано.

Не вдаючись в есхатологію, хотів би дати кілька порад стосовно оцінки видіння пекла та раю:

1) Видіння духовного світу дійсно бувають, і заперечувати цього не варто. Писання свідчить: «І буде останніми днями, говорить Господь: Я виллю від Духа Свого на всяке тіло, і будуть пророкувати сини ваши та ваші доночки, юнаки ж ваші бачити будуть видіння, а старим вашим сні будуть снитися» (Дії 2:17).

Писання дає нам приклади, коли Бог трохи відхилив завісу невідання і показував людям духовний світ. Павло пише про це в 2 Кор. 12, а апостол Іван в Об'явленні детально описує своє видіння останніх часів. Подібне можна знайти й у Старому Заповіті.

Духовні переживання людей, які бачили у видінні небес чи пекло, когось пробуджували духовно, комусь допомагали утвердитися у вірі, а хтось зміг подолати страх смерті чи печаль утрати.

2) Бог не ставить свідчення про духовні переживання та видіння на ріжкіні каменем. Деякі християни вважають, що ці історії можуть суттєво вплинути на навернення до Бога. На одних вони дійсно спровоцирують враження, а на інших — жодного. При цьому Біблія стверджує, що свідчення «з того світу» не допоможуть тим, хто нехтує Словом. І як сказано в Євангелії: «Як Мойсей й пророків не слухають, то коли хто й із мертвих воскресне, не йнятимуть віри!» (Лк. 16:31).

Видіння духовного світу, які дає Бог, можуть бути дуже корисними, коли надихають, утішають людину і допомагають їй переосмислити свій життєвий шлях у світлі Божої істини. Але вони становуть небезпечними, якщо замінюють Слово Боже.

3) Авторитетність людини не може бути підставою для прийняття видіння пекла чи раю, яке вона бачила. Отримані відкриття, у свою чергу, не додають авторитетності людині. Помилитися може будь-яка, навіть найбільш шанована людина. У Старому Заповіті Господь не раз викривав пророків, але ними часто були не якісні служителі Ваала чи Астарті, а покликані Богом служити пророчим даром. Навіть Божі пророки іноді казали неправду. Одні просто наслідували інших (див. Єр. 23:30); інші видавали бажане за дійсне, а свої думки за думки Божі (див. Єр. 23:31); ще інші ж

свої сновидіння подають як Божі відкриття (див. Єр. 23:32).

Навіть апостол Петро, який у спілкуванні з Христом спочатку поділився об'явленням від Бога (див. Мт. 16:16, 17), невдовзі дав місце для думок від диявола (див. Мт. 16:22-23).

Тому апостол Павло суворо наказує розважливо сприймати відкриття: «Але якби й ми або Ангол із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, нехай буде проклятий!» (Гал. 1:8).

4) Яскравість та легке запам'ятовування пережитого духовного досвіду не є ознакою істинності. Фрази: «я чітко це бачив», «я сам свідок того, що відбувалося на небі (в пеклі)», «Ісус стояв поруч так, як ти тепер» та інші висловлювання не можуть бути підставою для безумовного прийняття. Видіння викликає нікого духа Самуїла не несло в собі Божої правди, хоча, можливо, і було яскравим духовним досвідом для Саула (див. 1 Цар. 28).

Деякі сновидіння, наприклад, можуть чітко запам'ятатися, але при цьому не походить від Бога, а від безлічі клопотів (див. Екл. 5:2)

5) Сон чи видіння від Бога не обов'язково є істинним описом духовного світу. Вони можуть бути символічними, а не буквальними. Не завжди видіння є реальним відвідуванням духовного світу.

На жаль, багато з тих, хто мав видіння місця вічних мук чи вічного блаженства, сприймають побачене буквально: «Я був на небі, і сам бачив...» Але видіння варто визначати як видіння (не реальне відвідування, а образне, символічне), а сон — як сон. У Біблії багато прикладів видіння, які були показані пророкам, і часто згодом побачене потребувало інтерпретації. Єремія бачив казан, який кипів (див. Єр. 1:13), але там йшлося про народ, який мав прийти війною з півночі. Апостол Іван зумів розглядіти в золотих чашах (див. Об. 5:8) молитви святих.

Іноді видіння чи сон дають, щоб надихнути людину йти за Богом, а не для того, щоб передати якесь інформацію про вічність. Не раз християни помилуються, починаючи переповідати сні, як реальні події свого життя. Але «той пророк, що йому снівся сон, нехай розповіде про сон, а з яким Мое слово, хай каже про слово правдиве Мое» (Єр. 23:28).

ТОЧКА ЗОРУ

Денис ПОДОРОЖНИЙ

лях. Ми ж не вважаємо підробками тільки ті купюри долларів, де замість американських президентів зображені Mikki Mayc, а під ним підпис українською: «Сотня баксів». Підробки бувають настільки майстерними, що тільки в певних дрібних деталях відрізняються від оригіналу.

9) Якщо у видінні (сновидінні) є моменти, які Біблія не підтверджує, але й не заперечує, то основуватися на них не можна. Можна допустити, що це особистий погляд чи досвід певної людини, не обов'язковий для прийняття всіма.

Людей іноді цікавлять деталі життя у вічності. Так влаштована людська душа. Саме тому історії, де описуються деталі влаштування небес чи пекла, мають таку популярність.

Різні проповідники в деталях розповідають, як будуть виглядати у вічності люди, якого вони будуть зробити, чим будуть займатися, у які спортивні ігри будуть грати. Нам повідомляють подробиці, кого там зустріні, а кого не бачили; за які грихи хто поніс які покарання; який транспорт на небесах і на чиїх оселях будуть вказівні таблички, а на чиїх — ні...

Може, так і буде, а може, й ні. Особисто в мене подібна деталізація викликає безліч запитань. Я переконаний, що брати ці історії відвідувань небес та пекла як доказ правильності певних поглядів, не можна. Апостол Павло мав смирення говорити: «Тепер бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці, але потім обличчя в обличчя; тепер розумію частинно, а потім пізнаю, як і пізнаний я» (1 Кор. 13:12).

10) Надмірна цікавість до деталей духовного світу, не описаніх у Біблії, збільшує ризик потрапити в оману. Важливо бути стриманим у сприйнятті видіння, коли вони детальніші за відкрите в Писанні.

Дуже часто я стикаюся з певним ажотажем довкола людей, які переважають чи бачили смерть чи бачили у видінні вічні оселі. Такі свідчення передаються з вуст в уста, їх копіюють у FaceBook, цитують у проповідях. Коли при цьому збережено тверезий і критичний підхід — це не біда, але часто все відбувається з точністю до навпаки.

Думаю, тепер слова апостола Павла як ніколи актуальні: «Нехай вас не зводить ніхто удаваною покорою та службою Анголам, вдаючися до того, чого не бачив, нерозважко надимаючись своїм тілесним розумом» (Кол. 2:18). А в Законі Мойсея було сказано: «Закрите те, що є Господа, Бога нашого, а відкрите наше та наших синів аж навіки, щоб виконувати всі слова цього Закону» (5 М. 29:28).

Коли людина прагне до надприродного досвіду більше, ніж до самого Бога, саме час згадати слова Христа: «Рід лукавий і перелюбний шукає ознаки, та ознаки йому не дадуть, окрім ознаки пророка Йоані» (Мт. 16:4).

Якщо ви бачили сон чи видіння про рай чи пекло або ж прочитали про них, не спішіть долучати це до відкриттів від Бога. Перевіряйте, чи не суперечать вони Священному Писанню.

Hi, не ставаймо Хому невіруючим і неперечуймо все надприродне, та все-таки будьмо розсудливі. Хай наша віра будеться на Слові, а не на снах, і серце буде спрямоване передусім до Бога.

Василь МАРТИНЮК

Продовження,
початок на стор. 1.

Звичайно, ми можемо на цю тему багато теоретизувати. Хтось процитує: «Бо багато покликаних, та вибраних мало!» (Лк. 14:24). Можливо, пошлетесь на Послання апостола Павла до римлян, де написано: «Полюбив Я Якова, а Ісава зненавідів... Помилую, кого хочу помилувати, і змилосерджуся, над ким хочу змилосердитись» (9:13-15). Але не будемо аналізувати доктрину про Боже обрання на спасіння. Ми переконані, що спасіння залежить як від Бога, Який милує, так і від грішника, який просить про помилування. Щодо цього є багато підтвердження у Слові Божому. Зокрема, в Євангелії від Івана написано: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірює, той життя не побачить, а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36). Господь дозволяє людині вибрати: бути з Ним чи не бути. А те, що Всезнаючому Богові відомо наперед, що вибере кожен з нас, – ніяк не впливає на наш вибір.

Стосовно самого відступництва, то воно буває явним і прихованим. Явне відступництво – коли хтось із членів церкви відкрито покидає громаду й живе по-старому. А пояснює свій учинок розчаруванням християнами, тим, що не справдилися надії, і ще багато чим. Зазвичай висловлюється про віруючих українською критично. Приходиш до думки, що така людина прийшла в церкву з якимось інтересом, а не ради Ісуса і свого спасіння. «Що ж, віруючі дружні, поможетъ, дадуть, утішатьъ», – міркували вона. А тут не допомогли, не дали і не втішили. Слова Христові: «Мене не тому ви шукаєте, що бачили чуда, а що їх з хлібів і настилились» (Ів. 6:26) були звернуті саме до таких. Вони пильнували «про поживу, що гине», а не про ту, «що зостається на вічне життя». Самого Христа як особи вони не потребували.

Інші відкрито покидають церкву під тиском обставин. Проти їхнього християнського вибору повстали батьки, чоловік чи жінка, діти, друзі. Здається, щиро повірили в Ісуса – і не витримали випробування відчуженням від світу. Хоча це нормальну для християнина – бути відштовхнутим яvnими чи прихованими Ісусовими ворогами. Такі серця, згідно з притечою про сіяча, – ґрунт кам'янистий, на якому хоч і зросли пагони віри, але не мали кореня і засохли від перших некомфортних обставин.

Приховані відступники самі церкву

не покидають і можуть навіть не усвідомлювати свого відступництва. Їхнікою вилучають з церкви за якийсь раптом проявленій гріх. Переважно за блуд, перелюб чи крадіжку церковних коштів. Але більшість із них відкрито не проявляє свого відступництва, хіба що за ними можна спостерегти гонитву за прикупами, пасивність, гнівливість, сварливість, постійне невдоволення церквою, її служителями. Ґрунт їхнього серця родючий, придатний, щоб на ньому виростали культурні рослини і давали багаті плоди віри, але на ньому росте терня, розмаїття бур'янів: пixa, зик і все інше, що заглушило Божі злаки та й саму віру в Ньюго. Це так звані літеплі християни, ні холодні ні гарячі. Вони балансують над прірвою повного невірства. Не падають в неї тільки тому, що періодично каються в своїх провинях, але поверхово, не глибоко, бо згодом роблять те саме або й гірше.

Чому ж віруючі духовно холонуть, зневірюються і відступають від Господа Ісуса Христя? Тому що безпечні та лініві духовно. І це підтверджує Слово Боже. «Горе безпечним на Сіоні!..», – сказав пророк Авакум євреям, тим, хто ніжиться у своєму добре та думає, що так завжди буде. Вони задоволені собою і не звертають уваги на те, що відбувається навколо їх. Тому і докоряє їм Господь: «День нещастя вважаєте ви за далекий, а час насильства зближає! Ви вилежуєтесь на ложах... Під гусла співаете ви, мов Давид... і над спустошенням Йосипа не вболіваете». І виголошує присуд: «Тому вони підуть тепер на вигнання на чолі полонених, і перестане крик випещених». Ще й присягнувся: «Лишнотою Якова

бриджу, і палати його Я ненавиджу, і видам те місто та все, що є в ньому» (Ам. 6:3-7). Отож, самовпевненість, легковажність, байдужість не до вподобі Господу.

Ці слова стосуються і християн, які переконані, що спасенні, утішаються благами цього світу і примножують їх ради свого задоволення. І не турбуються ні своїм духовним станом, ні близкими. Чи не таким сказав Ісус Христос: «Що звете ви Мене: Господи, Господи, та не робите того, що Я говорю?» (Лк. 6:46). Звернімо увагу на слова «не робите». Виявляється, причина багатьох бід християнинів та, що не робить. Мало сповідувати ім'я Господне, мало говорити, потрібно ще й робити.

Господь Ісус часто спонукує учнів Своїх до праці: «Від днів же Івана Хрестителя й досі Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його» (Мт. 11:12). Усе зрозуміло – тільки прикладаючи силу, тільки працюючи можна уйти в Царство Боже. Але ж, крім згаданого, Ісус говорив, що «наблизилося Царство Боже до вас!» (Лк. 10:9), що, зрештою, «Боже! Царство всередині вас!» (Лк. 17:21). Можна зробити висновок, що все даровано Богом просто так, без усяких зусиль людей – і цього достатньо, нічого не потрібно робити. Царство, справді, даровано, але до цього дарунку треба простягнути руки, потрібно його взяти. Потрібна праця кожного, хто усвідомив важливість Царства Божого у своєму житті та забажав у нього увійти. Тільки зусиллями душі та духа можна ввійти в нього або відкрити його в самому собі.

Особа, яка пізнала Ісуса Христа і

отримала благодать прощення своїх гріхів, не має спочивати на лаврах. Благодать її зобов'язує до праці. Те, що вона отримала, – це тільки початок. Бо ж «тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя!..» (Мт. 7:14). Нас представлено з дороги ворожнечі та прогляття на дорогу миру і благословення – і це Боже, ми цього не змогли б зробити. Але по цій дорозі нам потрібно йти. І цього вже ніхто за нас не зробить. Якщо стоятимемо – не прийдемо до заповітної мети. А якщо вже йдемо, то не маємо права відступати перед перешкодами. А вони конче будуть, бо ж дорога вузька.

Господь Ісус у притчі про таланти також наголошує на потребі зусиль, щоб не відпасти від віри і спасіння. Зауважмо, як пан роздає таланти своїм рабам. По-перше, дає своїм, а не чужим. По-друге, згідно зі спроможністю кожного. І ось один із рабів свій талант закопав, а згодом повернув своєму панові цілим і не зіпсованим. Що ж сказав йому пан на таку його «чесність»? «Рабе лукавий і лінівий!» (Мт. 25:26). А потім наказав своїм слугам: «А раба непотрібного вкиньте до зовнішньої темряви, буде плач там і скрігт зубів!» (Мт. 25:30). За що ж така кара? Саме за лінівство. Це прямо стосується нас, християн. Господь дає благодать Своїм – тим, хто увірував у Нього і через водне хрещення став членом Його тіла – Церкви. Дає кожному його міру благодаті. І ця благодать зобов'язує кожного працювати – пильнувати, вважати на себе і на Слово Боже. Це як у притчі про виноградник (див. Мт. 20:1-16). Господар кличе у виноградник для праці. Кличе у будь-яку пору дня. Так і наш Господь. Він кличе нас до Себе для праці: «Прийдіть до мене, усі струджені та обтяжені, і я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Мое, і начинчіться від мене!..» (Мт. 11:28-30). Саме до праці. Бо ж ярмо – це річ, призначена для роботи, це тягар. Але цей тягар легкий. Тобто праця для Ісуса має вже зовсім інший зміст, інший мотив та інші наслідки.

З'являється питання: до якої ж саме праці кличе Господь тих, хто увірував у Ньюго? У чому полягає ця праця? Ісус Христос часто згадує про науку. У згаданому уривку з Євангелії від Матвія Господь закликає: «...Навчайтесь від мене...». Або ж каже: «Ідіть же, і навчайтесь, що то є: Милости хочу, а не жертві!» (Мт. 9:13), чи: «Від дерева ж

фігового навчайтесь прикладу...» (Мт. 24:32). Сам Він багато навчав і передав: «...Хто буде мене та мої наукі соромитися, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Своїй, і Отчай, і святих Анголів» (Лк. 9:26). Господь дуже хоче, «щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди» (1Тим. 2:4). Він робить усе, «аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти...» (Еф. 4:13).

Потребу знати істини Божі дуже розуміли перші християни, тому «перебували в науці апостольській» (Дії 2:42). Самі апостоли не раз навчали послідовників Ісуса Христа пізнавати свого Господа та самих себе. Наприклад, апостоли Петро та Павло радять учням: «...Покажіть у вашій вірі чесноту, а в чесноті пізнання... Болі це в вас є та примножується, то воно зробить вас нелінівими, ані безглідними для пізнання Господа нашого Ісуса Христа» (2Петр. 1:5, 8), «Випробуйте самих себе, чи ви в вірі, пізнавайте самих себе» (2Кор. 13:5). Апостол Павло молиться, щоб Бог дав християнам «Духа премудрості та відкриття для пізнання Його...» (Еф. 1:17), щоб «для пізнання волі Його» були вони «наповнені всякою мудростю й розумом духовним» (Кол. 1:9).

Господь наказує своїм учням: «Тож ідіть, і навчайтесь всі народи, християні їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа...» (Мт. 28:19). Аще: «Ідіть по цілому світові, та всьому створенню Євангелію проповідуйте!» (Мр. 16:15).

Крім того, Господь призначив християн «на хвалу славі благодаті Своїї» (Еф. 1:5-7). Тобто Він хоче, щоб вони «однодушно, одними устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа» (Рим. 15:6). І не тільки устами славили Бога, але й добрими ділами, ділами віри. Сам Ісус Христос навчає: «Отак ваше світло нехай світліть перед людьми, щоб вони бачили ваші добri діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16). Або: «Отець Мій прославиться в тому, якщо рясніо зародите...» (Ів. 15:8).

Отже, талант благодаті Ісуса Христа дано людям для того, щоб пізнавати Бога, звіщати правду про Бога, а також славити Бога. Якщо християнин цього не робить – він лінівий і скочується до невірства і відступництва. Причина будь-якого відступлення – легковажнє ставлення до отриманого благодатного дару спасіння, заспокоєння і дрейфування за власними бажаннями, як це робили блудний син та п'ять нерозумних дів. Правда, блудний син ще вчасно опам'ятався. А ми?

Втратити життя, щоб знайти його

ДУХОВНІ ІСТИНИ

стелю і пішов у Рим – найбільше місто того часу. На своїм шляху він жив містостине.

Християнство на той час уже було офіційною релігією Риму. Він прибув до Рима, коли великий полководець Стиліхон здобув велику перемогу над готами, і йому було влаштовано триумф. Рим уже суттєво відрізнявся від колишнього – тепер люди поспішали не в язичницькі, а в християнські храми. Вулицями йшли святкові процесії. Стиліхон триумфально їхав вулицями міста, а по-

руч із ним – молодий імператор Гонорій. Але в Римі ще був Колізей, на арені якого проводилися гладіаторські бої. Правда, християн уже не кидали на поживу левам і диким звірам, але взяті в полон на війні повинні були у свята битися і вмиряті для потіх римського народу, під кровожерливий рев римського плебсус.

Телемах пробрався до арени. У Колізей було вісімдесят тисяч глядачів. Закінчувалися перегони колісниць. Поки гладіатори готувалися до бою, серед

глядачів росло збудження. Нарешті вони вийшли на арену з криками: «Привіт, цезарю! Ті, що йдуть на смерть, вітають тебе». Битва розпочалася, і Телемах жахнувся: люди, заряди яких помер Христос, вбивають один одного на потіх християнському люду. Телемах скочив на огорожу арени і огинувся серед гладіаторів, які на мить зупинилися. «Нехай ігри продовжуються!» – ревів натовп. Монах, що був в одязі пустельника, відштовхнувши вбік, та він знову кинувся між гладіаторів. Натовп почав жбурляти в нього каміння, вимагаючи від гладіаторів вбити його і викинути з арени. Розпорядник ігор віддав наказ: піднявся, більшувши меч гладіатора – і Телемах упав замертво. Та раптом натовп замовк. Його вразило те, що трапилося: убито святого пустельника. Враз усі разом усвідомили значення цього вбивства. У той день ігри негайно припинили – і вже ніколи не відновлювали. Своєю смертю Телемах поклав ім край. Як сказав про нього англійський історик Гіббон: «Його смерть принесла людству на багато більше користі, ніж його життя». Своєю смертю він досяг більшого, ніж міг коли-небудь досягти, живучи самотно і побожно в пустелі.

Бог дав нам життя, щоб ми витрачали його, а не зберігали. Якщо ми будемо жити, ретельно зважуючи свою вигоду, свою зручності, свій комфорт, свою безпеку, якщо ми поставимо собі одну мету – жити якомога довше і безтурботніше, якщо ми будемо дбати лише про себе – ми втрачаемо свою життя. Але якщо ми тратимо його заради інших, забуваючи про своє здоров'я, час, майно та зручності, бажаючи зробити щось для Ісуса і для людей, заради яких помер Ісус, ми знаходимо життя. Що сталося б зі світом, якби лікарі, вчені та винахідники не були готові ставити експерименти, часто навіть на самих собі? Яким було б життя, якби всі хотіли лише одного – спокійно сидіти вдома і не було б дослідників і першопрохідців? Що було б, якби кожна жінка відмовилася ризикувати народити дитину? Що було б, якби всі люди тратили все, що в них є, тільки на себе? Сенс життя в тім і полягає, щоб ризикувати своїм життям і тратити його, а не берегти і

Я вам розповім про соба-ку, породи сенбернар, який жив багато років тому в горах Швейцарії. Це особлива порода. Наша сім'я має саме такого пса. Його звуть Фредді. Він важить близько вісімдесяті одиного кілограма і коли стає на задні лапи, а передні кладе мені на плечі, то його зріст сягає одного метра вісімдесяті трох сантиметрів.

Незважаючи на те, що сенбернар такий величезний, він дуже добрий і надійний пес. Ось ця добробота та сила разом із вірністю поєднувалися в собаці, який жив у горах Швейцарії якого звали Надійний.

Як і багато інших сенбернарів, він був навчений рятувати людей в Альпах. Ці гори такі високі, що на їхніх вершинах завжди лежить сніг і навіть у липні бувають віхиоли, як у січні. У ті часи люди переходили з місця на місце пішки. Багатьох із них у дорозі заставали заметі. І їхня смерть від замерзання була звичайною на той час трагедією.

Ці величезні, сильні, з густим хутром собаки жили на розкиданих по тій місцевості рятувальних станціях і були навчені виходити в гори навіть у найсильніші заметі і шукати полонених снігом і морозом людей. Завдяки своєму нюху вони їх таки знаходили. Відомо, що коли людина замерзає, то стає сонливовою, засинає, і якщо її вчасно не привести до тями і не зігріти, то незабаром вона помирає. Пес-рятувальник повинен був відшукати таку людину, зігріти і привести до найближчої сторожки. Він насамперед відгрібав з неї сніг, а потім лизав своїм гарячим язиком її руки й обличчя, щоб привести якомога швидше до тями! Часто одного «зігрівального лизання» було достатньо для порятунку людини.

Але іноді людина настільки замерзала, що самого лизання було замало, щоб вона прокинулася. Тоді собака дуже обережно лягав на людину, щоб тепло від великого пухнастого тіла привело її до притомності, і вона, вставши, пішла за собакою у безпечне місце.

Наш Надійний був навчений усім прийомам порятунку людей від замерзання. До того ж він був найкращим із усіх собак-рятувальників. У горських хуртовинах він врятував 67 чоловік, так що ім'я Надійний дали йому справедливо.

Якось під час одного з найсильніших буревіїв Надійного, як досвідченого рятувальника, знову послали в гори. Вітер завивав і мів сніг, який кружляв у морозному

РЯТУВАЛЬНИК

повітря. Незважаючи на страшну бурю, Надійний негайно виrushив на пошуки заблукалих подорожників. Він пішов на найвищу гору, де нерідко люди, засипані снігом, замерзали.

Сніг був таким глибоким, що навіть Надійному було нелегко йти. Та його зусилля не були марними, бо за годину він знайшов чоловіка, засипаного снігом і напівживого від переохолодження.

Надійний швидко розгрів сніг і почав ніжно лизати руки й обличчя людини, як його вчили, щоб відігріти і привести її до тями. Але вона настільки замерзла, що лизання не повертало її до тями. Тоді Надійний обережно ліг на неї, щоб відігріти її та привести до тями. І це йому вдалося.

Чоловік заворушився і нарешті розплющив очі. Однак, побачивши на собі величезну волохату тварину, злякався. Його думки ще не були ясними, і він вирішив, що на нього напав вовк. У розpacії вихопив із кишенні ніж і штрикнув Надійного в груди.

Пес жалібо завив, але не нападав на кривдника.

Ледве підвішись, він повільно пішов до рятувальної станції, залишаючи за собою кривавий сніг. Дійшовши до сторожки, він упав мертвий.

Врятований чоловік, отямившись, нарешті зрозумів, що над ним був не вовк, а пес-рятувальник. Зі слізами жалю в очах він теж добрався до сторожки. Як же він знайшов туди дорогу? По кривавих слідах пораненого собаки, який врятував йому життя.

У Біблії написано, що Син Богом «мене полюбив і видав за мене Самого Себе...» (Гал. 2:20). Ніколи у світі не було більшої любові за Ісусом.

Хіба може хтось відмовитися від свого порятунку?

Аллегра Макбріні.

ною мірою, образом того, що зробив для нас Господь Ісус Христос.

Він віддав Своє життя, щоб врятувати нас. Ісус не заслуговував смерті, як і не заслуговував її наш Надійний. Але наш гріх став причиною смерті невинного Господа Ісуса, як той ніж – вірного сенбернара.

Врятований чоловік у цій розповіді нарешті зрозумів, що пес прийшов рятувати його життя. Він довірився собаці – і знайшов шлях до сторожки. А як знайшов він цей шлях? По кривавих слідах вірного собаки.

Якщо ми довіримося нашому Господові Ісусу як своєму Спасителеві, Він виведе нас у безпечне місце і свого часу візьме в небо шляхом Своєї крові, пролитої за наші гріхи.

Ісус прийшов у наш бурхливий світ, щоб врятувати нас. Чи ви вже поклали свою надію на Нього як на свого Спасителя? Якщо ні, то зробіть це зараз. Просто відкритеся Йому в молитві. Він любить вас і очікує. Подякуйте Йому за Його смерть за вас. Попросіть у Нього прощення за свої провини і попросіть Його стати вашим Спасителем від гріха вже зараз!

Тоді у свій час ви побачитеся на небі віч-на-віч зі своїм Спасителем, який так вас полюбив, що зійшов на землю ради вашого порятунку.

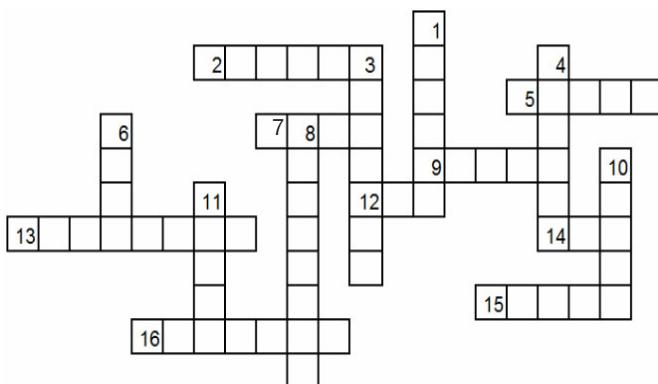
У Біблії написано, що Син Богом «мене полюбив і видав за мене Самого Себе...» (Гал. 2:20). Ніколи у світі не було більшої любові за Ісусом.

Хіба може хтось відмовитися від свого порятунку?

Аллегра Макбріні.

КРОСВОРД

МІСТА, ЯКІ ПОВ'ЯЗАНІ З ДІЯЛЬНІСТЮ АПОСТОЛА ПАВЛА

По горизонталі: 2. Місто, по дорозі до якого Савл почув голос Божий (Дії 9:3-5). 5. Острів, на якому побував Павло, прямуючи в Єрусалим (Дії 21:1). 7. Місто, де народився Павло (Дії 22:3). 9. Місто, в якому Павло побачив жертвника «незнаному Богові» (Дії 17:16-23). 12. Місто, в якому Павло перебував до своєї смерті. 13. Місто, в якому арештували Павла. 14. Місто, в якому зупинився Павло на сім днів, подорожуючи до Єрусалима (Дії 21:3). 15. Місто, розташоване на острові Кріт, біля якого пропливав Павло, прямуючи до Риму (Дії 27:8). 16. Країна, до якої плив корабель з Павлом, відчалившись з Патари (Дії 21:1-2).

По вертикали: 1. До Церкви якого міста сказано: «Де ти живеш там престол сатани...» (Об. 2:12-13)? 3. Місто, в якому пророк Агав провістив Павлу його майбутнє (Дії 21:8-11). 4. Місто, в якому Павло зустрів юдея Акилу і Прискиллу – його дружину (Дії 18:1-2). 6. Місто, в якому Бог зробив найбільше чуд руками Павловими (Дії 19:1-12). 8. Місто, з якого Павло почав свою третю подорож (Дії 18:22-23). 10. Місто, в яке відслали Павла його учні після переслідування юдеями в Солуні (Дії 17:1-10). 11. Місто, в якому сотник відпустив Павла провідати друзів під час подорожі до Риму (Дії 27:3).

Кесарія

Кесарію будував Ірод 12 років. Як і в інших містах, тут найбільша увага приділялася двом комплексам: храму й палацу. Міська підземна каналізаційна система була дуже складною, і, з словами Йосипа Флавія, майже такою ж прекрасною, як і будівлі на поверхні землі. Місто пишалось чудовими громадськими спорудами, зокрема театром і стадіоном, де Ірод започаткував ігри, що відбувалися через кожні 15 років і стали всесвітньо відомими. Потреби жителів міста у воді (їх нараховувалося близько 15 тис. чоловік) забезпечував акведук, що транспортував воду з джерел передгір'я Кармелу, проходячи у деяких місцях тунелем довжиною понад 350 метрів. Промислова частина міста, де знаходилися різні мастерні, що виділяли скідливі неприємні запахи, наприклад, мастерні кузні, або було чути гуркіт возів чи обладнання, розташувалися на сході, щоб вітри відносили від міста неприємні запахи. Після хаотичного правління сина Ірода Архелая, коли римляни відновили безпосереднє управління країною, римські прокуратори влаштувалися саме в Кесарії, очевидно, жили в палаці, який побудував Ірод у часівого економічного процвітання.

У цьому місті був дім сотника Корнілія – першого язичника, що навернувся у християнство. Цар Агріпа I зустрів тут свою жахливу смерть. Апостол Павла свого часу привезли до Кесарії як в'язня, і там він постав перед прокураторами Феліксом і Фестом, а пізніше – і перед царем Агріпою II, після чого відплів з порту Кесарії до Рима, щоб представити свою справу перед Цезарем.

Саме в Кесарії 66 року після Р.Х. спалахнуло велике юдейське повстання проти римлян, могутні хвилі якого поширилися по всій країні. Через повстання місто втратило свій царський статус і так само, як решта населених пунктів країни, почало занепадати. У 79 році після Р.Х. катастрофічне виверження вулкану Везувій в Італії спричинило величезні хвилі цунамі, які накинулися на береги Святої Землі, зруйнувавши більшу частину Кесарії. Таким чином ще на кінець I ст. після Р.Х. значна частина міста була вкрита піском.

ОВЕЧКА І ПАСТИР

Із пустелі у рідний край добрий Пастир іде і вівцю, що згубилася, на раменах несе. Пригорнулася, як дитя, до надійних грудей. Він для неї найкращий друг з-поміж інших людей.

Говорила вівця йому: «Добрий Пастирю мій, як без Тебе страждала я у пустелі страшній. Скільки сліз гіркіх пролила, бо злий пан мене бив, він той звір, що як лев ричить, все за мною ходив.

О, як страшно було мені, як боялася я, що загине тут назавжди душа бідна моя. Я благала й молилася, щоб по мене прийшов,

щоб вівцю, що згубилася, добрий Пастир знайшов.
І я бачила рідний край у прекрасному сні, де пречиста ріка тече, квітнущі луки рясні. Зелені там вся земля, повна лагідних рос. Там черідку малу пасе добрий пастир Христос».

Він сердечно втішав її, наче те немовля:
«Як Я сильно люблю тебе, о, овечко Моя!
Хіба міг Я лишить тебе в тій пустелі вмирати, щоб смиреній душі твоїй в муках вічно страждать?

Бо дорожча для Мене ти за скарби всі земні. Я в стражданнях купив тебе на Голгофськім хресті. На квітучих ланах Своїх Я тебе поселю. Вже навікі Я пастир твій, бо тебе Я люблю.

Олег Харчук.

ПОЕЗІЯ

Я ПРИПАВ ДО
ІСУСОВИХ НІГ

Я припав до Ісусових ніг.
Впокорившись, прийшов до Христа.
О мій Господи, як я знеміг,
Як втомилася без Тебе душа!
Я так довго по світу блукав,
Стільки горя і бід переніс!
Я нічого в житті не надбав,
Лиш гріхи свої й слози приніс.

Літ юначих я не шанував,
Думав: щастю не буде кінця.
Я дорогу додому забув
І не згадував довго Отця.
Ти ж про мене завжди пам'ятаєш,
Мов коштовну перлину, беріг.
В неспокійному морі життя
Я не раз вже загинути міг.

Я від Тебе, мій Боже, втікав,
Біг, не знаючи нащо, кудись.
А Ти тихо і ніжно казав:
«Сину, сину, додому вернись!»
Я гріхи тобі, сину, простиш,
На хресті Я за тебе вмирав,
Я ім'я твоє, любе дитя,
На долонях своїх записав!»

Не піду більше в темряву зла,
Де панує неправда і гріх.
Я спасіння і щастя знайшов
Біля зранених Господа ніг.
Він мене, наче батько, зустрів,
Не рабом – Своїм сином назвав,
Слів докірливих не говорив,
Серце й душу ніжно втішав.

Не лякає мене більше день,
Не страшить і нічна темнота.
Є у мене і Батько, і дім –
Не приходько я, не сирота.
Я покірно схиляю чоло,
Щирим серцем Тебе я молю:
«Почуй, Отче, подяки слова.
Честь і славу Тобі віддаю!»

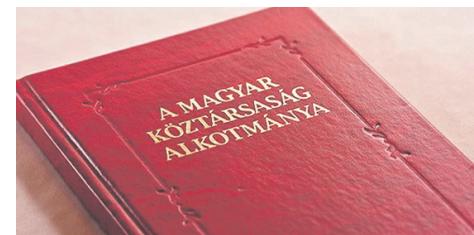
Олег Харчук.

Кросворд

По горизонталі: 3.Дерево, з якого Ной зробив ковчег. 4.Старовинний музичний струнний інструмент. 6.Кислий напій, який воїн подав розіп'ятому Ісусові. 11.Один з авторів Євангелій. 12.Те, що єсть одяг. 14.Один із дарів Ісусові. 17.Чоловік Вірсавії. 18.Вавилонський ідол. 19.Мати царя Йосафата. 20.Син Давида, вбитий Авесаломом. 21.Криниця, викопана слугами Ісака і названа Сварка. 24.Одна із кар египетських. 25.Те, до чого цар Давид прирівнює життя людини. 26.Один із малих пророків. 28.Місто, у якому жив Самуїл. 29.Один із дванадцяти Ісусових учнів. 31.Мати Ізмаїла. 32.Диякон єрусалимської церкви.

По вертикалі: 1.«... наука із потугою!» (Мр.1:27). 2.Гора, з якої Мойсей побачив Землю Обітовану. 5.Служниця в будинку Марії, матері Марка. 7.Так названо Ісава, як він продав своє первородство за сочевичне вариво. 8.Ім'я, яке Нatan дав Соломонові. 9.Пророк, який був у вдові у Сарепті сидонській. 10.Рослина, з якої робили полотно. 13.Начальник синагоги в Коринті. 14.Третя книга Мойсеєва. 15.Місто Гадового племені (4М.32:3). 16.Суддя Ізраїля, який мав 30 синів і 30 дочок. 22.Потік, що тече між наділами Єфрема і Манасії. 23.Перший із князів царя Ахашвероша. 24.Ісус Навин похоронений в Єфремових горах, на північ від гори 27.Те, чим жінка намастила Ісусову голову в домі Симона. 28.Випадає вночі та зникає на сонці. 30.Син Якова. 31.Місто, у якому опинився Пилип, коли охрестив євнуха.

КОРОТКО ПРО РІЗНЕ

НОВА КОНСТИНТУЦІЯ УГОРЩИНИ
МІСТИТЬ ЗГАДКУ
ПРО БОГА І ЗАХИЩАЄ ЖИТТЯ З МОМЕНТУ ЗАЧАТТЯ

Нова угорська Конституція набрала чинності 1 січня 2012 року. Консервативний прем'єр-міністр Віктор Орбан наполіг на «націоналістичних акцентах» у новій Конституції, передає агентство KIPA-APIC. Європейські ЗМІ б'ють на сполох з приводу того, що новий Основний Закон Угорщини «сприятиме ізоляції країни всередині Європи».

У новій Конституції Угорщини, порівняно з попередньою, значно посилено релігійний момент. Зокрема, вона містить пряму згадку Бога і апелює до поняття «віра». Вже в преамбулі Основного закону Угорщина перестає називатися республікою, як це було останні 62 роки. Нова Конституція закріплює «право на життя з моменту зачаття» – у цьому трактуванні ліберали вбачають фактичну заборону на аборти. Критики також угледіли в новому законі дискримінацію щодо гомосексуалістів та інших осіб з нетрадиційною орієнтацією.

Ініціатором прийняття цієї Конституції стала очолювана прем'єр-міністром Угорщини Віктором Орбаном партія «Фідес», до якої належить і президент. Опозиція в особі Соціал-демократичної партії Угорщини розкритикувала документ. Нова Конституція викликала занепокоєння в Євросоюзі, де, до речі, в цьому півріччі голову Угорщини.

БЕСТСЕЛЕРОМ 2011
РОКУ В НОРВЕГІЇ
НЕСПОДІВАНО СТАЛА БІБЛІЯ

У країні з населенням близько п'яти мільйонів людей в передріздвяні та передноворічні тижні було продано близько 120 тис. екземплярів нового перекладу Святого Писання. Зроблений знову за останні тридцять років переклад Священного Писання норвезькою мовою викликав неймовірний інтерес у жителів країни. Продажі Біблії в новому перекладі вивів її в ряд бестселерів 2011 року. Більше того, Біблія очолювала списки найпопулярніших книг країни майже кожен тиждень протягом усіх трьох місяців – з часу появи видання на прилавках 19 жовтня і до кінця року.

Продаж нового видання перевершила всі сподівання книготорговців. Першого ж дня було розкуплено всі 25 тис. примірників першого тиражу, тоді як видавці вважали, що це кількості книг їм вистачить щонайменше на півроку. Ажотаж, викликаний публікацією Біблії, порівнювали з виходом нової книги про Гаррі Поттера – багатолюдні нічні черги, на мети, розбиті перед зачиненими магазинами, і постійна публікація додаткових тиражів.

Команда перекладачів, яка працювала над підготовкою книги, взяла собі за мету, щоб новий переклад допоміг адаптувати Біблію для сприйняття сучасної людини, наближаючи стиль викладу Священного Писання до мови, якою користуються тепер. Лексикон нового видання значно змінився – багато традиційних термінів та зворотів у ньо-

му замінені сучасними аналогами. Таке трактування біблійного тексту знайшло як своїх прихильників, так і противників у норвезькому суспільстві. Однак ніхто не заперечує того факту, що публікація нового перекладу Біблії норвезькою мовою стала серйозною культурною подією в житті країни.

МЕРТВЕ МОРЕ БУЛО
СУШЕЮ?

Пониження рівня води в Мертвому морі, а також загострення політичних питань, пов'язаних з водою, стало причиною нового дослідження осадових порід дна Мертвого моря. Метою дослідження було вивчення історії Мертвого моря та зміни кліматичних умов.

Щоб побачити, чи зможе допомогти історія вирішити численні суперечки навколо ймовірності пересихання моря, міжнародна команда дослідників пробурила пласт відкладень моря на глибину близько 460 метрів. На певному рівні дослідники знайшли шар маленьких круглих камінців, що лежали на пласту солі товщиною 45 метрів. Як було оголошено на одному з засідань, ці камінці схожі на скелі, що на берегах озера. Це дає підставу вважати, що одна з найглибших ділянок моря колись була сушою.

Ця новина виявилася особливо цікавою для дослідників Біблії, оскільки відомо, що декілька тисяч років тому на території Мертвого моря лежали міста Содом і Гоморра, зруйновані в результаті землетрусу (див. 1 М. 19). Таким чином, нове дослідження, спрямоване на вивчення історії моря і передбачення подальших подій, пов'язаних зі зниженням рівня води в ньому, підтверджує історію, описану в Біблії.

news.discovery.com

Голос
надії

Газета друкується на добровільні
пожертви і розповсюджується
безкоштовно

Пожертви на газету надсилайте:
«Християнська місія «Голос надії»
р/р № 26003055430080
в Приватбанку м. Луцька
МФО №303440, код 13359754
або на адресу місії поштовим
переказом з поміткою: «На газету»

Редакція не завжди поділяє
думки авторів матеріалів, що
друкуються

Надіслані матеріали
не рецензуються і назад
не повертаються

При передруку матеріалів
посилання на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков
ХВЄП Волині.

Тираж: 10000 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030
від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісяця

Редактор:
Юрій ТРОЦЬ

Адреса:
вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020;
Телефон: 0332-78-80-82;
0332-25-44-06
Факс: 0332-78-97-98
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.lutsk.ua

Віддруковано на видавництві "А-прінт",
вул. Текстильна, 28, м. Германів
тел.: 52 27 37, e-mail: office@a-print.com.ua
Зам. №33

Відповіді на кросворд, розміщений у № 12 (грудень), 2011 р.
По горизонталі: 5.Сарана. 6.Таршіш. 10.Сара. 11.Амос. 12.Оліва. 13.Надав. 15.Прoso.
16.Сівма. 17.Лепта. 21.Естер. 22.Телем. 23.Бігла. 26.Орпа. 28.Іван. 29.Корінт. 30.Маріям.
По вертикалі: 1.Кана. 2.Ладан. 3.Уріл. 4.Діна. 7.Махлон. 8.Лідда. 9.Мойсей. 13.Назарет.
18.Сіцера. 19.Бігтан. 20.Алфій. 24.Рувим. 25.Шіфра. 27.АЗот. 28.Ісаю.